

Тая всеобща радостъ, обаче, на да ли веселеше Императора. Отъ доближаванieto си до Него, азъ забѣлѣвахъ, че Той бѣше намръщенъ и даже ми се стори, че не глѣдаше тъй весело на опълченцитѣ, както въ Кишиневъ и Плоештъ. Не ми се искаше да вѣрвамъ, обаче, че причината е прѣснатата за опълченцитѣ не толкова добра слава. Не вѣрвахъ даже да бѣше достигнала тя до него, ако и да знаяхъ, че Негово Императорско Височество Главно-командующия, си бѣше съставилъ не съвсѣмъ добро мнѣние за опълченцитѣ и че ужъ се билъ изразилъ веднѣжъ, че ще расформирува опълчението. Но вѣроятното бѣше това, че Императора скърбеше, като виждаше вече всичкитѣ ужаси на войната.

18 Юний. Нѣкои отъ офицеритѣ, па даже и отъ долнитѣ чинове, не се съмнѣваха, че, щомъ стигнемъ Дунава, безъ да се маемъ, и ний ще прѣминемъ на дѣсныя му брѣгъ. Между това, третий день вече стояхме тукъ, а за трѣгване и дума не ставаше. Напротивъ, започнахме и рѣдовнитѣ занятия съ войницитѣ. Причината на това стояние бѣше, обаче, да се даде врѣме на другитѣ войсковы части наедно съ своитѣ обози да минатъ Дунава. Прѣминуването же на войскитѣ вървеше бавно, защото още не бѣше готовъ моста, особено, за прекарване по него обозитѣ.

И тъй, ний стояхме тукъ и чакахме, както се казва, попѣтенъ вѣтѣръ. Впрочемъ, спиранието на опълчението тукъ имаше си мѣстото: трѣбваше да се даде на опълченцитѣ врѣме да подойдатъ въ себе си, слѣдъ труднитѣ переходы, а, най повече, да приповторятъ прѣминатото въ Плоештъ учение, а дошлитѣ въ послѣднитѣ числа на Май мѣсецъ, да усвоятъ елементарнитѣ познания, необходими за всѣки войникъ. Забѣлѣзваше се, че опълченцитѣ бѣха се по-отпустинали, както това ставаше винаги въ врѣме на дългитѣ походи. Хватки съ пушкитѣ се правяха вяло, прикладка и прицѣлка — слабо, а най-главното (!) не съвсѣмъ добръ прѣминуваха церемониялния маршъ.

— „Помилуйте“ що е за рота? При церемониялния маршъ нѣма кракъ, нито равнение, казваха нѣкои отъ офицеритѣ.